

Osudy farmy Silverwood

Bouřlivá srdce

Lilian Kaliner

„Jsem rád, že ses konečně ukázal,“ broukl Jim a pozvedl láhev piva. Ethan si s ním přitukl a napil se. Už byli dávno po večeři. Dvojčata byla někde venku a John se vytratil za Busterem. Harry se zavřel v kanceláři a nejspíš si vychutnával jeden ze svých doutníků. Jim a Ethan se posadili na zahrádku. „Měl jsem přijet už dávno,“ připustil.

„Musíš mít v Sydney hodně práce,“ uklidňoval ho Jim. Ethana bratrova slova sice zahřála u srdce, ale měl pocit, že si jeho pochopení vůbec nezaslouží. Už si ani nevzpomínal, kdy mu najednou přestalo připadat divné, že už dlouho nebyl doma. O prvních Vánocích po Samuelově smrti musel jít do práce. Tehdy zavolał Harrymu a slíbil, že přijede alespoň na Velikonoce. Jenže ani o Velikonocích mu to nevyšlo a najednou tu byly další Vánoce, kdy se Ethan neobtěžoval zarezervovat si let. Proč se nedokázal přinutit a koupit si letenku? Styděl se, že nebyl se svou rodinou, když ho nejvíc potřebovala? Nebo se chtěl vyhnout Johnovým a otcovým poznámkám? Během prvních dvou let mu Harry ještě občas zavolał, ale rozhovory vážly, a tak je vždycky rychle ukončili. Neměli si co říct. S ostatními syny si Harry mohl popovídat o farmě, ale Ethan se už dávno přestal snažit otci vysvětlovat, co obnáší jeho povolání. Potom Harryho telefonáty ustaly a ani Ethan se svému otci neozval. Měl pocit, že doma nikoho nezajímá, jak se má a co dělá. Odešel před deseti lety a stále více se utvrzoval v tom, že do této rodiny nikdy nezapadl. Všichni bratři kromě něho zůstali na farmě a byli tam spokojení.

„Jak se vůbec máš?“ vytrhl ho ze zamyšlení Jimův hlas. Jeho bratr si zkřížil ruce na prsou a změřil si ho pohledem. Bylo až směšné, jak tato

hora svalů sedí na zahradní židli u elegantního stolečku. Ethan se očividně spletl – jednoho bratra opravdu zajímalo, jak se má a co dělá.

„Poslední dobou je toho na mě trochu moc,“ špitl. Nedokázal bratrovi přiznat, jak se věci mají. Nechtěl ztratit Jimovo uznání, protože od Harryho ani Johna se ho nejspíš nikdy nedočká.

„Jak ses dneska ptal nahoře na pastvině...“ Jim si promnul krk a sklopil oči.

„Na to čerpadlo?“

Jim zavrtěl hlavou. „Na farmu. Jak se nám daří a tak.“

Ethanovi přešel mráz po zádech. Pochopil, že není něco v pořádku. A že se jeho bratr potřebuje vypovídat. „Jsou ceny dobytka moc nízké?“ zeptal se opatrně.

Jim přikývl a sevřel rty. „A jdou níž a níž. Už roky dostáváme mnohem míň peněz než dřív.“ Naštvaně zvedl svou láhev. „Táta nás k účetnictví samozřejmě nepustí, ale jedno je jasné – jdeme ke dnu, Ethane.“

„Je to opravdu tak špatné?“

„Dřív se občas stalo, že nám táta nezaplatil včas. Ale za poslední rok nám dluží už pět výplat.“ Pohlédl na Ethana. „O ty peníze mi nejde, ale bojím se, že jsme na mizině. Táta prodává dobytek dřív, než by měl, a navíc pod cenou. Obchodníci totiž tuší, že táta ty peníze potřebuje, aby zaplatil účty.“

„A ten dobytek vám pak logicky chybí v hlavní sezóně,“ dodal Ethan.

„Je to začarovaný kruh, a bude ještě hůř.“

„Zkusili jste si s ním o tom promluvit?“

Jim se suše zasmál. „John se ho jednou odvážil zeptat. Hrozně se poštěkali a pak spolu nějakou dobu nemluvili.“

„Takže jako vždycky.“

„Některé věci se prostě nikdy nezmění.“ Jim se napil a postavil láhev na stůl. „Nemohl by ses na to účetnictví mrknout? Třeba tě něco napadne, nebo aspoň zjistíš, co děláme špatně.“

„Moc dobře víš, že by to táta nikdy nedovolil,“ zaprotestoval Ethan a v hlase mu zazněl smutek. Zasáhlo ho, že Silverwood, jeho domov, se potýká s takovými problémy.

„Tak se ho prostě neptej,“ nadhodil Jim.

Ethan si přejel rukou po obličeji. Kdyby ho Harry přistihl, že se mu vkradl do kanceláře a hrabal se v papírech, vzal by jejich už tak křehký vztah rychle

zasvé. „Uvědomuješ si vůbec, co po mně chceš? Víš určitě, že je na tom farma tak špatně?“

„Ano. A John to ví taky.“

Ethan se rozesmál. „Jen by to přede mnou nikdy nepřiznal.“

„Ty bys snad Johnovi vyprávěl o svých problémech?“ zeptal se Jim klidně, ale nespustil z Ethana oči. Tušil snad něco?

„Asi ne.“ Ethan si povzdechl. „Tak jo, udělám to. Ale jestli na mě táta vezme flintu, zadržíš ho.“

„Platí.“ Jim spokojeně nastavil dlaň a Ethan si s ním plácl.

„A co ty? Nějaká žena na obzoru?“ zazubil se na svého bratra.

Jim pokrčil rameny. „Občas si vyrazím ven se Sarah. Pamatuješ si ji?“

„Hezká, blondatá, ukecaná?“ ujišťoval se Ethan.

„To je ona.“

„Je to vážné?“

„Já ti nevím,“ pokrčil rameny Jim. „Je to milá holka, ale pusu nezavře.“

Ethan se zašklebil. Jestli někdo opravdu miloval ticho, byl to právě Jim. Ethan si ho neuměl představit po boku tak upovídané ženy jako Sarah. „A co John a Erin?“ zeptal se jakoby mimochodem. Erin byla dcera místního farmáře. Ti dva kolem sebe kroužili už od dětství, ale pokud Ethan věděl, jejich vztah nikdy nepřerostl v něco víc.

„To asi neví ani sám John.“

„Vsadil bych boty, že už jsou dávno spolu.“

„To jsme si mysleli všichni.“ Jimův smích se nesl potemnělým dvorem. „Řekl bych, že táta se starým Holtem už v duchu plánovali, že se jejich farmy jednou spojí. Ale já si myslím, že z toho nic nebude.“ Předklonil se a opřel si lokty o kolena. „A co ty? Máš někoho?“

„Ne, už dávno ne.“

„Tomu se mi ani nechce věřit. Vždycky jsi míval na každém prstu deset holek.“

„Přesně tak, míval.“ Ethan unaveně potřásl hlavou. „Myslím, že na pořádný vztah bych ani neměl čas.“

„Je dobře, že sis konečně vzal dovolenou.“

Jim mu svým uklidňujícím hlasem vyprávěl, co je ve Firefly Creeku nového, ale Ethan byl myšlenkami úplně někde jinde. Přemýšlel o otcově kanceláři a o tom, čeho se jeho bratři tolik báli.

* * *

Liz ležela v posteli a ze zahrádky k ní doléhaly hlasy jejích švagrů. Jim a Ethan už nějakou dobu seděli venku a popíjeli pivo. Liz byla šťastná, že alespoň tihle dva si mají co říct. I když byla příšerně unavená, převalovala se na posteli a zírala do tmy. Hlasy pod oknem najednou utichly a Liz po chvíli zaslechla kroky na schodech. V domě se rozhostilo ticho, ale spánek stále nepřicházel.

Zazívala a posadila se na posteli. Oblékla si tlusté vlněné ponožky a legíny a přes ramena si přehodila svetr. Potom sešla dolů a snažila se překročit vrzající schody. Napije se vody a snad se jí potom podaří zabrat. Když vyndávala láhev z ledničky, zaslechla za dveřmi nějaký hluk. Potichu došla k oknu a vykoukla ven. Na terase seděl Ethan a vypadal zamyšleně. Co tam dělá tak sám? Na okamžik zaváhala, ale pak stiskla kliku a vyšla ven.

Ethan překvapeně vzhlédl. „Vzbudili jsme tě?“

Usmála se a přisedla si k němu. „Ne, nemůžu usnout. Proč tady sedíš tak sám?“

Unaveně si promnul obličej. „Potřeboval jsem chvíli klidu. Takové ticho ve městě není. Úplně jsem zapomněl, jak je tady večer krásně.“

„Mám tě nechat o samotě?“ Liz se chtěla zvednout, ale on položil svou ruku na její. Když si uvědomil, co udělal, rychle ucukl.

„Ne, budu rád, když tady zůstaneš.“ Slastně se opřel a zaklonil hlavu. „Podívej se na ty hvězdy. Takovou nádheru v Sydney nemáme.“

S úsměvem pohlédla na noční oblohu. Pokaždé měla pocit, že kdyby natáhla ruku, může se těch hvězd dotknout. „Nikdy nezatahuju závěsy, abych se mohla v noci dívat na tuhle krásu.“

„Jsi tady šťastná?“ Pátravě se na ni zadíval. „Myslím opravdu šťastná.“

Ethanova intimní otázka ji zaskočila. Vždyť se sotva znali. Najednou vypadal tak zranitelně. Návrat domů v něm očividně vyvolal spoustu pocitů. Jeho dotaz ji vlastně potěšil. Žila se samými muži, kteří byli skoupí na slovo, a tak se jí málokdy naskytla příležitost k hlubšímu rozhovoru. Harry a chlapci většinou mluvili jen o práci. „Je to tu fajn.“ Na okamžik se odmlčela. „Ollie je tady šťastný. Sice jsme to se Samuelem takhle neplánovali, ale nestěžuju si.“ Rok před Samuelovou smrtí si koupili malý domek, ve kterém teď měli všichni tři žít. A pak se ve vteřině všechno změnilo.

„Je to tu fajn? To je docela málo,“ poznamenal Ethan a pátravě se na ni zahleděl.

„Někdy to prostě musí stačit,“ špitla a pokrčila rameny. Zamyšleně přejížděla prsty po hraně stolu. Kdy naposledy přemýšlela o tom, jestli je šťastná?

„Přestěhovala ses z města na venkov. To musel být docela šok.“

„To ano. Ale Samuel by farmu nikdy neopustil.“ Povzddechla si a podívala se na něj. „V Melbourne mě nic nedrželo, takže jsem se rozhodla jít za ním.“

„A co tvoje rodina?“

Bezděčně sebou trhla. Nerada mluvila o své minulosti a v tomhle ohledu byla chlapům vděčná, že pocity moc neřešili. „Nemám rodinu,“ pípla.

Ethan se předklonil, opřel si lokty o stůl a tázvavě na ni pohlédl. Tiše vyčkával, až bude pokračovat.

„Vyrůstala jsem v dětských domovech a pěstounských rodinách,“ dodala.

„To mě mrzí.“ Nemotorně ji poplácal po ruce.

„Co bylo, to bylo.“ Přinutila se k úsměvu. „Nakonec jsem zakotvila ve vaší rodině.“ Nadechla se chladného vzduchu. „A co ty? Jsi šťastný?“ Proč se tu najednou objevil? Začínala mít podezření, že Ethana něco trápí. Chtěl se snad usmířit se svým otcem a bratrem?

Zamyšleně si prohrábl pečlivě ostříhané vlasy. „To je složitější.“

„Už se ti ve městě nelíbí?“

„To ne. Na venkově jsem byl jako slon v porcelánu. Jako farmář jsem se nenarodil a všem bylo jasné, že se jím ani nikdy nestanu. Ve městě mi je líp.“

„A co se teda stalo?“

Ethan si povzdechl a dopil zbytek piva. „Měl jsem takový plán. Dobrý plán. Ale něco se zvrtno a teď nevím, co bude dál.“

„Souvisí to s tvou prací?“

Stiskl rty a přikývl. Očividně o tom nechtěl mluvit. Zatím.

„A tak jsi přijel, aby sis všechno v klidu promyslel.“ Chápavě se na něj usmála. „Vím, jak to bolí, když se člověku zhroutí plány, ale všechno zlé je k něčemu dobré.“

„Obávám se, že v tomhle případě to tak nebude. Je to zapeklitá situace.“ Vyhaslým pohledem přelétl zahradu, která se koupala v noční tmě.

„Přišla jsem o víc, než bych kdy myslela, že dokážu překonat. Ale život jde dál. Určitě najdeš nějaké řešení.“

„Snad máš pravdu.“

Rozesmála se. „Já mám pravdu skoro vždycky, jen ty to ještě nevíš.“

Pohlédl na ni a usmál se. „Děkuju, že jsi na mě tak milá. Vůbec nevím, co bych si tady bez tebe počal. Mohl bych tě o něco poprosit? To, o čem jsme teď mluvili, si nech zatím pro sebe.“

Určitě nechtěl, aby do něj bratři rýpali. Rychle přikývla. „Čestné slovo.“

„Mám pocit, že...“ na chvíli se odmlčel, ale pak s úsměvem pokračoval, „že tady máš všechno pevně ve svých rukou.“

„Snažím se být nenápadná, aby si nevšimli, že za nitky vlastně tahám já.“

„Neboj, já tě nenabonzuju.“ Spiklenecky na ni mrkl a položil si ukazováček na rty.

Překvapilo ji, že se jí s Ethanem tak hezky povídá. Normálně o svém problematickém dětství nikomu nevyprávěla, ale jemu se dokázala trochu otevřít.

Najednou se na pěšině ozvaly rázné kroky a za rohem se objevil John. Určitě strávil večer na sousední farmě se svou nejlepší kamarádkou Erin. *Se svou jedinou kamarádkou*, pomyslela si Liz. Když je spatřil, zarazil se. Chvíli nerozhodně postával na rohu, ale pak vykročil směrem k nim. „Co tady děláte?“ zavrčel. Tón, kterým ta slova pronesl, se Ethanovi zahryzl do uší. Jako by mu chtěl jednu vrazit.

„Co bys řekl?“ opáčila Liz.

John ji však úplně ignoroval a dál probodával svého bratra pohledem. „Drž se od ní dál,“ zahřměl.

„Přeskočilo ti?“ Ethan prudce vstal a vyzývavě se postavil před Johna. „Jen si povídáme, takže se laskavě uklidni.“

„Uklidním se, až odsud konečně vypadneš,“ zavrčel John a Liz viděla, jak se k Ethanovi naklonil. „A vůbec, co si máš s Liz co povídat.“

Než mohl Ethan odpovědět, Liz vyskočila a postavila se mezi ně. „Jak si dovoluješ mě takhle urážet?“ vyjela na Johna.

Všimla si, jak se zamračil a pohlédl jí zblízka do očí. „Dej si na něj pozor, jemu se nedá věřit,“ zasyčel, prošel dveřmi do kuchyně a vši silou jimi práskl. Liz sebou polekaně trhla.

„Ten se snad úplně zbláznil,“ zaslechla za sebou Ethanův hlas.

„Nejspíš.“ Otočila se k němu a viděla, jak mu z očí šlehají blesky. „Asi bychom měli jít spát,“ navrhla.

„Ještě tady chvíli posedím. Potom zamknu dveře.“ Posadil se zpátky ke stolu a usmál se na ni.

„To nemusíš, tady se nezamyká.“

„Máš pravdu, úplně jsem zapomněl. Dobrou noc.“ Zamyšleně sáhl po láhvi coly.

Liz vyčerpaně stoupala po schodišti nahoru. Noční ticho najednou prořízlo zavrzáání. *Zatraceně*. Úplně zapomněla dávat pozor na schody. Pospíchala do svého pokoje a tiše nahlédla do vedlejší místnosti, kde spal její syn. Ležel na boku a vlásky mu padaly do obličeje. Měla by mu je konečně ostříhat, ale kdykoli vzala do ruky nůžky, ztropil strašlivou scénu. Byl to její malý paličák. Něžně ho přikryla, po špičkách odešla do svého pokoje a vyhlédla z okna na hvězdnou oblohu. Dole na dvoře zahlédla Ethanovu siluetu.

Proč na něj John tak vyjel? To mu vážně tolik nevěřil? A co jí? Už čtyři roky spolu žili pod jednou střechou, a i když to s Johnem bylo často složitě, vážila si ho. Od Samuelovy smrti o ni i Ollieho skvěle pečoval. To on smontoval jejímu synovi postýlku a staral se o něj ze všech bratrů nejvíce. Věděla, že se snaží zaplnit prázdné místo v Ollieho životě. A malý synovec mu naopak pomáhal překonat ztrátu milovaného bratra. A přesto se na něj teď opravdu zlobila. Ranilo ji, že si o ní myslel něco takového.

Zamyšleně se svlékla a vklouzla pod deku. Vzpomněla si na Ethanova slova. *Jsi šťastná?* Jako by jí viděl přímo do duše. Naskočila jí husí kůže. V posledních letech si přála jen nebyt nešťastná. Ale jestli byla šťastná? S povzdechem se překulila na druhý bok a zavřela oči.

Do Ethanova pokoje pronikly hlasy z kuchyně. Slastně se protáhl a pohlédl na budík. Bylo teprve půl sedmé, ale podle hluku, který se ozýval zdola, usoudil, že už jsou všichni vzhůru. Promnul si oči a posadil se. V noci toho moc nenaspal. Netrápila ho jen hádka s Johnem, ale hlavně to, co mu naznačil Jim. Ethan vstal a vyhlédl z okna. Slunce se ještě schovávalo za kopci a farma se koupala v bledém světle. Na Silverwoodu bylo všechno, co bylo potřeba k úspěšnému hospodaření – rozlehlé pastviny a pracovní muži. Ceny hovězího masa však v posledních letech stále klesaly. Musí na něco přijít, aby zachránil rodinnou farmu. Včera večer dostal určitý nápad, ale bylo mu jasné, že Harryho jen tak nepřesvědčí. Aby jeho plán fungoval, musel by nejdřív vypracovat podrobnou kalkulaci a výsledky ukázat otci.

Z cestovní tašky vytáhl džíny a oblékl si je. I když Silverwood už dávno nebyl součástí jeho světa, ztráta farmy by ho hluboce ranila. A Harryho by to přivedlo do hrobu, tím si byl jistý. Silverwood byl jeho život. Jim Ethana doslova poprosil, aby se podíval na účetnictví, i kdyby to měl udělat potají. Koneckonců budoucnost bratrů i jeho samotného závisela na budoucnosti Silverwoodu. A Ethan Jimovi věřil. Ten vždycky věděl, co se kolem něj děje. I když byl na první pohled velice klidný, pozorně sledoval, co se v rodině odehrává. Takže když Ethanovi řekl, že Silverwood je na pokraji krachu, nebyl důvod mu nevěřit. Ethan si moc dobře uvědomoval, že jejich otec nebude mít zrovna radost, ale Jim měl pravdu. Musí něco udělat.

Liz neúnavně pobíhala po kuchyni a nosila na stůl talíře s míchanými vajíčky a šunkou. Ethan se posadil na volnou židli vedle Quentina, který popíchoval Rivera. Nejspíš se dohadovali, čí motorka je rychlejší. Jak je Ethan znal, určitě si brzy dají závod.

Ethan se podíval na Johna, který po něm střílel pohledem a odvrátil se. Ethan se na něj stále zlobil. To, z čeho ho John včera večer obvinil, byla rána pod pás. Očividně mu nevěřil a bál se, že se Liz neumí sama rozhodovat. Takže takhle to tady teď chodí? Myslí si John, že může mluvit za svou švagrovou? Znovu se na něj zadíval. Seděl u stolu jako král a nechal Liz, aby ho obsluhovala. Ethan by nejradši vyskočil a zatřásl jím. Harry sice Liz platil jako hospodyně, ale Ethanovi vadilo, že tady všechny obskakuje. Copak nemají ruce? Co by jim udělalo, kdyby si po sobě odnesli talíř nebo se jednou za čas postavili ke sporáku? Jak s nimi Liz může vydržet? Včera večer mu připadalo, že není úplně spokojená, ale z nějakého důvodu musí věci brát takové, jaké jsou. Ethan moc dobře věděl, jak je těžké prosadit svůj názor. Především v téhle rodině.

Náhle na svém boku ucítil dotyk dětských prstíčků. Když se otočil, spatřil Ollieho, který si ho s vykulenýma očima prohlížel.

„Copak?“

„Ty tady teď budeš bydlet?“ zajímalo chlapce. Ethan si všiml, že dvojčata náhle ztichla.

„Ne, já bydlim v Sydney. Přijel jsem na návštěvu.“

„Maminka říkala, že to je moc veliké město.“ Ollie rozvážně pokýval hlavou a dmul se pýchou, že toho tolik ví. „Máš tam farmu?“

Na rozdíl od Harryho měl Ollie o Ethana upřímný zájem. Harry se ho včera ze slušnosti na něco zeptal a pravděpodobně očekával stejně formální

odpověď. Ethan to na jednu stranu uvítal, ale na druhou stranu ho zamrzelo, že otce vůbec nezajímá, jak se mu daří.

„Kdepak, já jsem vedoucí finančního oddělení v jedné firmě, která se zabývá solární technikou a snaží se vyvinout solární tašky. Ty by mohly nahradit solární panely, které se dnes používají, a budou k nerozeznání od běžných střešních tašek.“

Ollie na něj nechápavě zíral.

„Celý den sedí u stolu a znuděně cvaká propiskou,“ zavrčel John pohrdavě.

Ethan střelil po svém bratrovi pohledem a všiml si, že Harry naštvane potřásl hlavou. Byl snad protentokrát na Ethanově straně?

„Ethanova firma chce vymyslet takové střechy, které dokážou přeměnit sluneční záření na elektřinu, aby si lidé mohli doma svítit a poslouchat rádio.“ Liz si klekla k synkovi a mrkla na Ethana.

„To je hustý,“ zaradoval se Ollie. „Bude to umět i naše střecha?“

„Jednou možná.“ Ethan pohlédl na Harryho a doufal, že jeho narážku pochopil. Tento dům bude zanedlouho potřebovat novou střechu, protože ta stará už má svá nejlepší léta dávno za sebou.

„Vedoucí finančního oddělení. To zní celkem honosně,“ zasmál se Quentin a štouchl ho loktem do boku. „Mám radost, že se ti daří.“

„Ty hele, mohl bych si půjčit tvoje auto?“ skočil mu do řeči River. „S takovou károu mi budou holky padat k nohám.“

Quentin nadšeně přikývl a s nadějí v očích se zadíval na Ethana.

„No to určitě,“ rozesmál se Ethan a přátelsky bratra poplácal po stehně.

„Takže, všichni dneska pojedou pomoci Erin s tím novým plotem. John odpoledne omrkne pastviny a Jim zkontroluje čerpadla. Pak nakrmíte dobytek. Quentine, ty se postaráš o novorozená jehňata,“ ukončil Harry veselí a jako obvykle rozdělil úkoly.

„Rozkaz,“ pronesl Quentin a začal se se svým dvojčetem znovu dohadovat o tom, kdo má rychlejší motorku. Asi bylo lepší, že River už nepracoval na farmě, ale v dílně. Aspoň ti dva nebyli celé dny spolu.

Erin. Ethan svou sousedku neviděl už celou věčnost. Jestlipak pořád pomáhá rodičům s vedením farmy? Nenápadně pohlédl na Johna. Erin a John byli odmalicka nerozlučná dvojka. Johnovi to zatím asi ještě nedošlo, ale ti dva by se k sobě skvěle hodili. Oba byli rození farmáři, kteří od rána do večera tvrdě dřeli. Jediné, v čem se lišili, bylo, že Erin měla smysl pro humor.

A taky ráda pomáhala ostatním. A tak když jednou za čas přemohla své ego a poprosila o pomoc, neřekli Bennettovi ani půl slova a okamžitě vyrazili na sousední farmu. Až na občasnou výpomoc pracovali Holtovi na farmě úplně sami. Erin toho zvládla víc než většina chlapů a její otec byl na své jediné dítě právem hrdý.

„Dobré ráno.“

Jako kdyby věděla, že na ni Ethan právě myslí. Erin ve svých těžkých pracovních botách vstoupila do kuchyně a rozhlédla se po všech přítomných. Když došla pohledem k němu, rozzářila se. „Ethane.“ Přistoupila blíž a podala mu ruku. „John říkal, že jsi přijel.“

Přátelsky jí potřásl rukou. „Návrat ztraceného syna. Už bylo načase.“ Erin se očividně nenechala od Johna naočkovat. Kdepak, tato žena měla svou hlavu. A možná proto s jeho bratrem dokázala vyjít.

„To je pravda.“ Energicky přikývla, až se jí zpod koženého klobouku uvolnil pramen krátkých tmavých vlasů a spadl jí do obličeje. Napadlo ho, jestli vůbec viděl Erin v něčem jiném než v pracovním oblečení. Stála před ním ve špinavých kalhotách a za páskem měla zastrčené kožené rukavice. Vytaháný svetr její štíhlé postavě vůbec nelichotil. Kdepak, Erin nebyla ten typ ženy, která by ztrácela čas líčením nebo sledováním módních trendů. A stejně byla krásná. Jestlipak si toho John vůbec všiml? Z modrých očí jí sršela energie a radost ze života. „Půjdeš dneska s námi? Bude se nám hodit každá ruka.“

„Přijel na návštěvu, ne si špinit ruce.“ John netečně usrl ze svého hrnečku.

Ethan si ho nevšímal. „Co se bude dělat?“

„Chceme v lesíku na kraji farmy udělat nový plot, a dneska jsou na řadě kůly. Bude to otročina, ale bez toho se dál nepohneme.“ Posadila se na volnou židli a sebrala Johnovi z talíře plátek šunky. Střelil po ní pohledem.

Zatloukání kůlů do tvrdé, vyprahlé půdy byla jedna z nejhorších prací. Ale Ethan si uvědomoval, že když už je tady, bude muset přiložit ruku k dílu. V žádném případě nechtěl, aby mu John předhazoval, že se jen poflakuje. „Jdu do toho.“

„Tak se jdi rychle převléknout. Tahle fajnová košilka se na takovou práci zrovna nehodí,“ pobídla ho a John se škodolibě zasmál.

„Donesu ti flanelku.“ Liz vyběhla z kuchyně a za chvíli se vrátila se starou kostkovanou košilí. „A tady máš klobouk a rukavice.“

Vděčně se na ni usmál a začal si rozepínat košili. Opatrně ji pověsil na opěradlo židle a oblékl si sepranou flanelovou košili.

„Pojedeme na koních. Plot bude v lese, takže se čtyřkolkou se tam nedostaneš. Tím pádem s sebou nemůžeme vzít elektrický zatloukač kůlů. Dneska budou rozhodovat svaly,“ ušklíbl se na něj John.

Jízda na koni – Ethanova noční můra. Nic na světě nesnášel víc, než když se musel vyhoupnout do sedla. Byl přesvědčený o tom, že zvířata jeho strach vycítila, a proto schválně cválala kolem stromů, aby se poškrábal o větve. Vyroženě si z něj dělala legraci. „To zvládnú,“ ujistil svého bratra a dával si pozor, aby se mu do hlasu nevkradly obavy.

„John ti přivede z pastviny nějakého starého koně,“ navrhl otec.

Všichni se rozesmáli, ale Ethan byl otci vděčný.

„Já si vezmu motorku, určitě to projedu.“ Quentin se sebevědomě rozhlédl po ostatních.

„To těžko. Ten terén se hodí opravdu jen jako pastvina pro ovce,“ řekla Erin skepticky.

„Jen ho nech, ať si to vyzkouší,“ broukl Harry. Vstal a natáhl se pro klobouk. „Zajedu do města pro krmivo. Uvidíme se později.“ Nečekal na odpověď a odešel z kuchyně.

„A teď můžeme v klídku dojít,“ usmál se Quentin a rozvalil se na židli. River ho okamžitě napodobil a natáhl se pro další kousek slaniny.

„Na to zapomeňte. Počkám na vás u koní.“ Erin se zvedla, kývla Liz na pozdrav a vyšla ven.

Ethan rychle popadl vidličku. Vypadalo to, že ho čeká dlouhý a náročný den. Ale co slíbil, to musí splnit.

Přeložila Lenka Kubešová